

*A lódarazsak lárvái tavasszal bábozódnak,
kolóniájuk a nyár folyamán növekszik.
Anya júliusban jelentette be, hogy elköltözik.
Sok mindent elvitt,
de a nászajándékba kapott ormótlan vázáit itt hagyta,
azokba suttogtam bele, mennyire gyűlölöm.
Aztán falhoz csapkodtam a vázákat,
nehogy valaki fülét a szájukhoz tapasztva visszahallgassa a szavaim.
Aztán, hogy büntessem magam,
a hátrahagyott hajtűivel szurkáltam a karomat,
és arra gondoltam, anyának persze nem fáj semmi.
A lódarázs a fullánkját még a nagyobb állatok bőréből is sérülés nélkül
vissza tudja rántani.*

Apám nem sokat beszélt velem.
*A darazsak szeretik, ha a fészükben sötét van,
ezért héjat építenek köré.*
Egyre több időt töltött hátul a fészernél,
egy idő után pedig nem irtotta a darazsakat, mert tudta,
akkor nem merek hátramenni.
Azt mondta, csak tüzelőt darabol télire,
de én tudtam, hogy anya kedvenc bútorait fűrészeli szét.

A fotóit már rág kidobta,
én pedig elgondolkodtam azon,
hogy ezentúl nem húzok szoknyát,
hátha akkor könnyebb lesz neki.
*A törősdarázs szinte ugyanúgy néz ki, mint a lódarázs,
mégsem csíp, nem kell tőle tartani.*

És már elképzelni sem tudtam,
hogy apám milyen apróra vágta azokat a bútorokat,
egyfolytában fűrészelt.
Ha meg akarta bántani anyát, mindig azt mondta a főztjére,
hogy fűrészpor ízű,

és most láttam magam előtt, ahogy lehajol,
és a szájába tömi a fűrészport,
hogyan eszébe jussanak a közös ebédjeink.

- 44 Akkortól én főztem. Mindig odaégettem valamit.
Egyik nap épp egy darázst akartam elkergetni,
amikor levertem az összes tányért.
*Egy ember megöléséhez ezer csípés kellene, ennyit viszonylag
ritkán adnak le.*
Anyám mindig vagy ezerszer elmondta,
hogyan ügyetlen vagyok, ezért jobb, ha nem nyúlok semmihez.

Amikor lehajoltam összeszedni a szilánkokat,
észrevettem a pult alatt
egy csomó üres alkoholos üveget.
Cukorral és méreggel töltöttem tele őket.
A darázscsapdák a kár nagyságát csökkentik, de nem szüntetik meg.
Apa egyszer megtalálta az egyiket,
és véletlenül majdnem abba ivott bele.

Aztán egyszer épp a hálósobájuk ajtaját darabolta,
amikor megcsúszott a keze, és a szalagfűrész levágta két ujját.
Soha többé nem fűrészelt, és nem hozta szóba anyát.

*A darázsfészek
télire kiürülnek
a dolgozók elpusztulnak
csak a királynők telelnek át,
hogyan a következő évben új családot alapítsanak.*

Azóta sok év telt el. Már csak az anyám él.

Tudom, merre lakik.
Néha elmegyek arra kocsival, de nem szállok ki.
Arrafele is sok a lódarázs, néhány mindig a szélvédőnek ütközik.
Hatalmasra nőttek,
pont akkorák,
mint apa szalagfűrészszel levágott ujjai.

KIBÍRNI HARMADNAPIG

Azt mondta nekik, ha eljön az idő,
hagyják el a hegyet,
fussák körbe háromszor a tavat,
és közben mondják el magukban az imát,
amit tanított nekik,
szedjék össze és hordják egy kupacba
az összes elvesztett reményt,
a legutóbbi vihar által letört,
rügyekkel teli gallyakat,
de azt nem tudták, hogy azért,
hogy nap végére fáradtan csukoljanak össze,
és ne legyen erejük sírni,
vagy okolni magukat azért,
amiért látszólag elhagyta őket,
mert aznap még túl korán lesz ahhoz,
hogy rájöjjenek,
valójában minden korábbinál jobban nekik adta magát.
Úgy ment el, hogy égve hagyta a villanyt,
hogy visszataláljanak,
ha már feladták, és nem keresik tovább.